

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายที่ดิน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้องนายอำเภอรัตนบุรี ที่ ๑ และเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสุรินทร์ สาขารัตนบุรี ที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๘๑๖๑ เนื้อที่ ๑๒ ไร่ ๖๓ ตารางวา ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีให้ประวิงชี้แนวเขตและลงชื่อรับรองแนวเขตกรณีออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง “หนองน่าน้อยบ้านน้ำเขียว” ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอคัดค้านว่าการรังวัดทับที่ดินของผู้ฟ้องคดีบางส่วน แม้ต่อมาจะยกเลิกคำขอคัดค้านก็เนื่องจากหลงเชื่อผู้ถูกฟ้องคดีว่าที่ดินที่รังวัดไม่ได้ทับที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๘๑๖๑ ของผู้ฟ้องคดี การออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำขอหรือคำสั่งการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง “หนองน่าน้อยบ้านน้ำเขียว” ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทพลเมืองใช้ร่วมกัน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงทับที่ดินของผู้ฟ้องคดี เห็นว่า เมื่อพิจารณาเหตุแห่งการฟ้องขอให้เพิกถอนคำขอหรือคำสั่งการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงก็เนื่องจากผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงทับที่ดินบางส่วนของผู้ฟ้องคดี ซึ่งการที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอของผู้ฟ้องคดีได้นั้น จำต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่าที่ดินพิพาทผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ตามที่กล่าวอ้าง หรือเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินเป็นสำคัญแล้วจึงจะพิจารณาประเด็นอื่นต่อไป จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม